

er af overordentlig stor praktisk og social-økonomisk Betydning, og at de paa væsentlige Punkter burde have endnu større Indflydelse, end De allerede har“. Endelig skal jeg nævne, at i „Berlingske Tidende“s „Sundhedstidende“ forleden skrev Overlæge, Dr. Erik Faber en stor Artikel, hvori han ligeledes betegnede sig som en af dem, der ikke i enhver Henseende var enig med Dr. Hindhede, men som i Anledning af den Kritik, der havde givet sig Udtryk paa Finanslovsforslaget i det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaards Ændringsforslag, indtrængende haabede, at den høje Rigsdag vilde gaa bort fra dette Forslag og vedtage enten den oprindelige Bevilling eller den Forhøjelse, som var foreslaaet fra en bestemt Side i Finansudvalget, idet ogsaa Overlæge Erik Faber fremhævede, hvilken overordentlig stor Betydning Dr. Hindhedes Undersøgelser har haft.

Fra udenlandsk Side kan fremhæves en Række yderligere Vidnesbyrd i samme Retning. Derfor maa jeg ogsaa sige, at det har glædet mig, at den højtærede Justitsminister under Forhandlingen i Udvalget paa ingen Maade stillede sig imod det Forslag, som den Gang blev drøftet, og hvis der var opnaaet et Flertal i Udvalget derfor, tror jeg ogsaa at turde sige, at den højtærede Minister med Glæde havde accepteret det; dette betyder ogsaa, at den højtærede Justitsminister, hvis der bliver et Flertal derfor her i Tinget, intet har at indvende herimod.

Jeg vil lægge dette høje Ting meget paa Sinde, at man ikke ud fra en misforstaaet Opfattelse af, hvad det drejer sig om, gaar hen og beskærer et virkelig stort og betydningsfuldt Arbejde i Ernærings-spørgsmaalet, som ikke blot drejer sig om vor Tilstand, men om hele Menneskeheden. Man taler saa overmaade meget om, at der skal gøres et Arbejde, at Tiden kræver; at der overalt gøres et dygtigt Arbejde — jeg vil gerne tillade mig at sige, at her er et Eksempel paa et ganske enestaende dygtigt og uegennyttigt Arbejde, aldrig gjort for Vindings Skyld, aldrig gjort for at søge at forøge sine egne Indtægter, thi det, som Dr. Hindhede opgav, havde sikkert ført ham til langt bedre økonomiske Vilkaar end dem, han for Øjeblikket er i. Forslaget tilsigter jo heller ikke paa nogen Maade at forøge hans Bekvemmeligheder, men kun at øve en Retfærdighedsgerning overfor en af dem, paa hvis personlige Indsats Dr. Hindhede bygger sine Undersøgelser. Et saadant Arbejde fortjener ikke at behandles med Spot eller Overlegenhed af

dette høje Ting, men det fortjener at anerkendes paa den simple Maade, som her foreslaas, ved at man siger: Her gøres et nyttigt Arbejde, og de, som deltager i dette nyttige Arbejde, bør ogsaa have saadanne Vilkaar, at de ikke stilles for ringe i det. Jeg vil meget stærkt anbefale det Forslag, som 7 Medlemmer har stillet, og haabe, at der maa naas et Flertal derfor i dette høje Ting.

Johannes Lou: Jeg skal, naar min Tur paa Talerlisten kommer, nøje beskæftige mig med disse to Ændringsforslag, men jeg vil straks tillade mig at takke den sidste ærede Taler for den Bemærkning, han gjorde om Grundlaget for min Stilling til hele denne Sag, idet den jo befrier mig for at tage Afstand fra den Insinuation om min personlige Stilling til Sagen, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen indledede sit Forsvar med.

Formanden: Det ærede Medlems Person blev ikke nævnt af Ordføreren, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen.

Vilhelm Rasmussen: Det Spørgsmaal, der her debatteres, har en meget omfattende Interesse, ikke alene rent specielt, fordi det vedrører Dr. Hindhedes Forskninger, men ogsaa mere alment, fordi der i Grunden bag det Forslag, det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard har stillet, ligger en principmæssig Tagen-Stilling til den videnskabelige Forskning, og det er derfor, jeg for mit Vedkommende gerne vil gøre et Par Bemærkninger om denne Sag.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard gjorde sig i sin Tale skyldig i adskillige Misforstaaelser. Det ærede Medlem mente f. Eks. at kunne argumentere for sit Ændringsforslag med den Bemærkning, at ikke mange følger Dr. Hindhede. Det er en overmaade stor Misforstaaelse. Der er tværtimod ikke ret mange Mennesker, som i den Grad er blevet fulgt, som Tilfældet har været for Dr. Hindhedes Vedkommende. Sagen er nemlig den, at Dr. Hindhede utvivlsomt har indlagt sig den overordentlig store Fortjeneste af vort Samfund, at det er de Undersøgelser, han har anstillet, som blev lagt til Grund for den Betænkning, der blev afgivet til Indenrigsministeriet den 4. April 1917, og som var Grundlaget for Rationeringen i de følgende Krigsaar. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at den Mand, der har Fortjenesten af at have givet det danske Folk Grundlaget for, hvorledes det skulde opretholde sin Ernæring under de vanskelige Forhold, ikke